

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

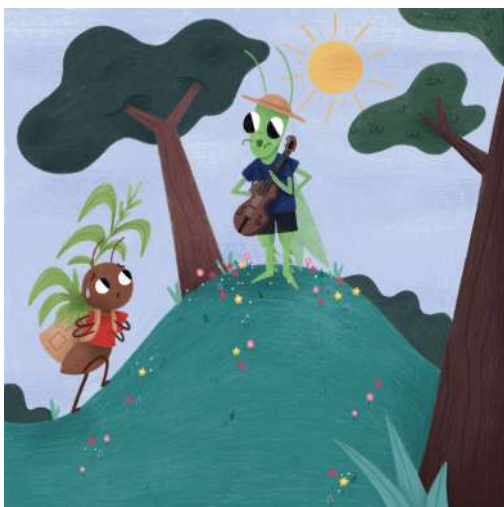
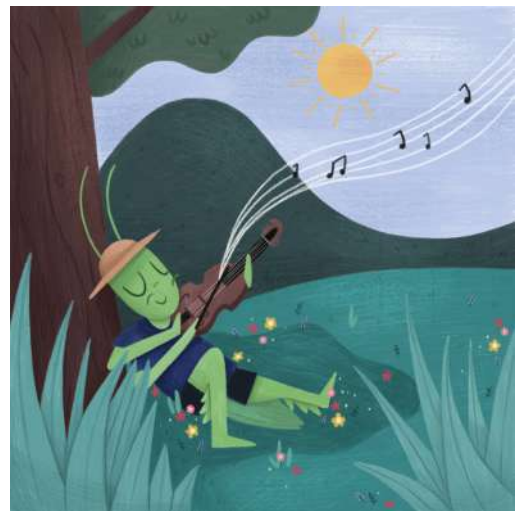
Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

De krekel en de mier

Er was eens een vrolijke krekel die door een groot, zonnig veld sprong. Hij knabbelde tevreden aan het sappige, groene gras, en at totdat zijn buikje helemaal vol was. Met een blij hart pakte hij daarna zijn kleine viooltje en begon een vrolijk deuntje te spelen dat de lucht vulde met muziek. De zon scheen warm, en de krekel beleefde de mooiste dag ooit.

Terwijl hij speelde, liep er een kleine mier voorbij, die een grote korrel maïs op zijn rug droeg. De mier werkte heel hard; zijn kleine pootjes bewogen snel onder het gewicht van de maïs.

“Hé daar, vriend!” riep de krekel.

“Waarom kom je niet bij me zingen?”

De mier schudde zijn hoofd. “Ik kan niet,” zei hij. “Ik moet voedsel verzamelen voor de winter.”

De krekel lachte. “Winter? Maar het is nu zonnig en warm! Er is nog genoeg tijd om je zorgen te maken over de winter.”

Maar de mier ging onverstoort door met zijn werk, terwijl hij meer voedsel verzamelde voor de koude dagen die zouden komen.

De dagen verstreken, en de blaadjes begonnen van de bomen te vallen. De krekkel keek naar de mier en grinnikte. "Wat een dwaze mier," zei hij tegen zichzelf. "De winter is nog ver weg. We zouden moeten genieten van de zon!"

Al gauw kwam de winter, met zijn koude winden en ijzige ochtenden. De krekkel rilde in de kou en besepte dat hij geen eten had. Hij had honger en voelde zich erg verdrietig.

Hij dacht aan de mier en zijn grote stapel voedsel. Hoopvol klopte hij op de deur van de mier.

"Alsjeblieft, lieve mier," zei de krekkel, "mag ik een beetje van je voedsel? Ik heb zo'n honger."

De mier keek naar de krekkel en zei: "Weet je nog dat je me dwaas noemde? Terwijl jij plezier had, was ik druk bezig met voorbereidingen voor de winter. Nu heb ik genoeg voedsel voor mijn familie, maar niet genoeg om te delen."

De sprinkhaan hing beschaamd zijn hoofd. Hij had het de hele winter koud en hongerig, en hij besepte dat hij een belangrijke les had geleerd: er is een tijd om te werken en een tijd om te spelen.

